

La 'guerra de les hipoteques'

La competència entre les entitats bancàries espanyoles per captar més actiu va tenir la setmana passada un dels episodis més bel·ligerants dels últims anys. La guerra de les hipoteques s'ha produït tot just en un moment de pràctica paralització del mercat immobiliari davant les expectatives que produeix una futura rebaixa dels tipus d'interès oficials. Com comença a ser habitual, el Banc de Santander ha obligat la resta de col·legues del sector a respondre amb agilitat a una innovadora estratègia. Ha estat un nou cop d'imatge del banc dels Botín. I, sobretot, ha fet perillar les convencions implícites entre la banca de respecte mutu.

El que significa un gran daltabaix per a la banca no és, en canvi, un pas endavant des del punt de vista del consumidor. Les ofertes llançades per les entitats bancàries són molt discutibles des del seu punt de vista qualitatiu. Això no impedeix, però, que la reacció desencadenada impliqui una inflexió en la tendència dels bancs de traspasar al consumidor els costos i els efectes d'una política monetària rígida, com la que practica el Banc d'Espanya en nom del Govern.

No cal oblidar tampoc que la majoria dels productes hipotecaris oferts per la banca no constitueixen *per se* una revolució dels criteris i fórmules tradicionals del mercat hipotecari. Són, això sí, un revulsiu que contribuirà que el sistema financer espanyol faci un esforç comú amb la resta d'agents econòmics reduint els marges de benefici i que, en el millor dels casos, les noves hipoteques es formalitzin entre un i dos punts per sota dels interessos actuals. A més, des de l'òptica de l'impositor -del client, en definitiva-, la guerra comercial pot derivar en una millora dels serveis que ofereixen les entitats. La fidelització del client s'ha convertit -i així s'ha demostrat durant aquest episodi de la guerra de les hipoteques- en el rovell de l'ou de tota la qüestió.

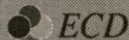
Encara que les ofertes i l'estratègia de la banca s'hagin de relativitzar al relacionar-les amb la seva incidència sobre el consum, el que sí comportarà el canvi d'actitud de les entitats és una certa revitalització del mercat immobiliari i, en segona instància, del sector de la construcció. Els elevats costos financers que han suportat els promotors d'habitatges constitueixen una de les raons fonamentals per justificar els astronòmics preus de la vivenda. Si més no, la guerra de les hipoteques constitueix una bona notícia en període de crisi.

NOU DIARI

Director
Josep Gil Franquesa
Subdirectors
Lluís Freixas Mascort
Ramon Iglesias i Fernández
Redactor en cap
Josep Mir i Hurtado

Comarques: Marta Costa-Pau, Mireia Costa-Pau, Albert Soler. Cultura: Joan Carles Guerrero, Rosa Gil, Manel Mir, Josep Maria Puig, Sebastià Roig. Societat: Maria Teresa García Campos, Àlex Hernández. Esports: Joan Carles Codola, Josep Guardiola, Jaume Soler. Edició: Mariela Céspedes. Fotografia: Nuri Moreno, Jordi Picazo. Correcció: Antònia Bautista.

Director comercial
Joan Boix

President: Emili Dalmau Torres
Conseller delegat: Carles Dalmau Torres

Director general de publicacions: Josep Ramon Correal Mòdol. Director general de Publicitat: Manuel Murgó Ribés. Director general Administratiu: Agustí Jiménez. Marín. Director financer: Francesc González Falcó. Director d'Art: Baldo Corderroure Rosell. Cap d'Informàtica: José María Delmás Casim. Cap de sistemes: Fermí Sasal Vinós.

Impressió: Rotodalmu. Poligon Industrial El Pla. Carrer Indústria, 1-3. Sant Feliu de Llobregat. Tel. 542 42 10 Fax 542 42 13 Dipòsit Legal GI-773-93

Nou Diari és una publicació oberta i plural. L'opinió de Nou Diari s'expressa únicament a través dels editorials, per la qual cosa no comparteix necessàriament les altres opinions, plantejades a través d'articles o de cartes, que publiqui a les seves pàgines. D'aquestes últimes és responsable únicament l'autor.

Decàleg electoral del comerç català

Incorporar a la vida política les propostes sorgides de la societat civil és un objectiu que probablement subscriurien totes les forces polítiques. Sobre el paper, gairebé tothom està d'acord que la política no pot ser una activitat exclusiva dels partits. Ni tan sols es pot relegar al marc estricte de les institucions democràtiques.

El debat polític afecta tota la societat, fins i tot aquells que, per ignorància o per petulància, asseguren que la política no és assumpte que els concerneixi. Però, a més, la intervenció en tot allò, que afecta a la regulació de la vida pública no pot excloure les entitats i col·lectius més directament implicats, sense caure en el risc d'allunyar, encara més, la labor dels polítics i de les institucions democràtiques del sentir del carrer. I és en ocasió d'una convocatòria electoral quan correspon amb plena lògica que sorgeixin propostes i reclamacions com la formulada per la confederació de Comerç de Catalunya. Aquesta organització, que es reclama representativa de la gairebé totalitat dels petits i mitjans comerciants de Catalunya, ha resumit en un decàleg el que creuen que reclamen els seus agremiats.

Es tracta, òbviament, d'una petició corporativa, gremial, que no pretén tenir en compte la globalitat de la societat i que, per tant, a aquells ciutadans que ho analitzin des d'àmbits professionals aliens els pot semblar una llista d'exigències maximalista. En tot cas, el mèrit de la proposta dels comerciants és que

han decidit expressar de manera inequívoca les seves reclamacions, exercint un dret, el de participació activa en al vida pública, que no es pot limitar a l'exercici, més o menys sovintejat, del dret de vot. El decàleg de la Confederació de Comerç de Catalunya conté, sens dubte, propostes de màxims que, en alguns casos, com la petició de derogar el polèmic impost d'activitats econòmiques (IAE), resulten molt difícils de defensar, llevat que els comerciants pretenguin deixar els ajuntaments sense una de les fons de recaptació més importants que, com se sap, va substituir i agrupar en un de sol diversos arbitris i taxes municipals preexistents. Però l'important de la decisió de l'esmentada organització és el fet d'haver-se decidit a comprometre's públicament, davant dels partits i davant tota la societat, precisament ara, quan la campanya electoral ja és un fet. Iniciatives com aquesta haurien de tenir imitadors.

FORAT NEGRE

SERGI PÀMIES

El guardaespatlles

Pierre Bérégovoy es va suïcidar, això ja ho sap tothom. No va deixar la clàssica carta al senyor jutge on s'expliquen les raons de la mort, i això ha provocat que molts polítics interpretin el suïcidi a la seva manera i hagin culpabilitzat la premsa i els humoristes. François Mitterrand acusa, François Léotard acusa, bona part de l'opinió pública, colpida per la notícia, també acusa. Totes les acusacions van contra la premsa i els humoristes, qualificats de gossos i de voltors (per cert, l'Associació Protectora dels Animals hauria de reaccionar i fer alguna cosa contra aquesta tendència a insultar els humans dient-los gossos, voltors, rates, hienes, serps, piranyes, escorpins, cucs...).

Un dels programes de sàtira política de la televisió francesa, interpretat per marionetes -*Bébête show*-, va suspendre l'emissió del seu espai durant una setmana, que acaba avui. Com a senyal de dol o d'hipocresia? Un altre programa satíric, també interpretat per marionetes -*Les guignols*-, no ha deixat d'emetre cap dia perquè considera que això equivaldria a admetre una culpabilitat que ells no senten.

De fet, l'únic que pot sentir-se culpable és el guardaespatlles que va deixar la pistola a la guantera del cotxe i que va permetre que Pierre Bérégovoy l'agafés per matar-se. És diu Sylvain Lepot i pertany a la secció Viatges Oficials de la policia francesa. El seu

“L'únic que es pot considerar culpable és el guardaespatlles que va deixar la pistola al cotxe”

nom ha aparegut per desmentir una notícia.

En un primer moment, el Ministeri de l'Interior va informar que l'arma del suïcidi era una pistola Smith & Wesson, model Bodyguard, molt popular entre els guardaespatlles. Sylvain Lesport, però, ho ha desmentit i ha confirmat que l'arma que va matar l'ex-primer ministre francès va ser una Manurhin 357 Magnum.

A la nefasta pel·lícula *El guardespaldas*, l'inexpresiu protagonista, interpretat per Kevin Costner, era guardaespatlles professional, d'empresa privada, que es dedicava a protegir una estrella del rock. En el passat, el personatge de Costner havia treballat pels serveis de seguretat de la presidència dels Estats Units. Però ho havia deixat perquè, si no recordo malament, se sentia culpable de l'atemptat que havia sofert Ronald Reagan. I això que Reagan va sobreviure. Com es deu sentir Sylvain Lesport? El públic té dret a saber-ho. Per què no l'entrevista la Nieves Herrero?

A PREU FET

LLUÍS FREIXAS

Fronteres

Corren temps de pragmatisme. Agafa la vida tal com raja i la resta poc importa perquè no t'és donada la possibilitat de canviar el món. Què més voldriem tots! No és exclusiu de ningú sentir-se afectat per les injustícies, però del 68 ja en fa vint-i-cinc.

I quan arriba algú que encara creu que el món és perfectible intenta canviar-lo a cops de guitarra. Munta un concert i s'omple de polítics que s'amaguen quan Paco Ibáñez dispara els cavalls d'Alberti novament a les praderies. O vol esborrar les duanes del rock 'n' roll i no es queda sol pel canto d'un duro. El rock té fronteres, és evident: el preu de les entrades.

El vell jueu de Minnessota es rebotava de caps a la paret, i truca un psicoanalista argentí. La música ja no retruny cap fonament, ni social ni estètic. Els temps ja no canvien, les respostes no són al vent, no queden autopistes amb profetes urbans que duguin la veritat a la butxaca. Fins i tot, pot ser que el vell jueu s'hagi passat al PP.

Sort que a Caldes va haver-hi gent. Però ens queda el dubte si només era per l'interès -legítim, és clar- d'escoltar Sui Gèneris.